

Möjligheter att förändra/s

En berättelse om rörelser, rum och upplevelser av kön¹

ANNA SOFIA LUNDGREN är fil.dr i etnologi på avhandlingen *Tre år i g. Perspektiv på kropp och kön i skolan (2000)*, och verksam vid institutionen för kultur och medier, Umeå universitet. Hennes nuvarande forskning behandlar medierepresentationer av skola och kön.

MALIN

Gatljuset sticker Malin i ögonen när hon kliver ut ur biosalongens mörker med filmmusikens romantiska toner fortfarande ringande i öronen. Hon sträcker på ryggen som har stelnat under de nästan två timmar som hon suttit nedsjunken i en röd mjuk fåtölj med knäna stöttade mot stolsryggen framför sig. På så vis kunde hon använda den relativt låga ryggen som nackstöd. Egentligen nådde hennes ben inte så långt att hon kunde ha knäna där, egentligen passade det hennes längd bättre att i stället sätta dit fötterna. Men då måste hon ta av sig skorna, och kanske vore det att utmana den trevliga stämningen alltför mycket. Kvinnan framför hade ändå tittat surt på henne när hon råkat knuffa ryggstödet allt för häftigt.

Filmen var av sedvanligt amerikanskt snitt: kvicka repliker, traditionell story, lyckligt slut. Hon tyckte om det. Man visste på ett ungefär vad man fick, och man behövde inte känna sig bedrövad efteråt. Den satte inga griller i huvudet och fick en inte att fundera ut några lösningar på egen hand. Ändå känner hon sig betryckt när hon tillsammans med sina två bästa vänner och en yngre lärare som också följt med plötsligt hamnar i den mörknande kvällen utanför. Eller lärare och lärare förresten, forskare av något slag är hon, och hon ska skriva om hur de har det, Therese, Cilla, hon själv, och de andra. Nu går hon där aningen vid sidan om dem. Therese och Cilla pladdrar på som vanligt, men i hennes eget huvud snurrar tankarna. För bara några veckor sedan hade det varit en självklarhet att även Kia – hennes bästa vän sedan så länge hon minns – skulle ha varit med. De hade i princip vuxit upp tillsammans, och när vänskapsförhållandet satts under tonårens reflexiva

lupp hade de lovat varandra att det också skulle fortsätta så. Men sedan Kias föräldrar skilt sig och hon flyttat till en annan stadsdel med sin morsa hade hon allt mer börjat umgås med en tjej som bodde i samma trapphus men gick i en annan högstadieskola. Det hände att hon sa att hon var för trött för att prata i telefon när Malin ringde, men Malin kunde tyda Kias alla röstlägen: hon var inte ensam. Fan för Kia, tänkte Malin där hon gick, fy fan för . . .

”Vad tyckte du då?” Det var den där forskaren. Vad tyckte Malin om vadå? Fattar hon inte att hon har viktigare saker att tänka på? Saker som gäller livet! Men svara måste man ju, det fattar till och med Malin.

”Jorå, den var väl helt okej”, får hon ur sig. ”Jag gillar ju henne, vad heter hon, Julia Roberts. Hon är kul”. Malin ångrar genast det hon sagt, hon vill inte framstå som ytlig, och fortsätter därför: ”Men nog har jag sett bättre. Egentligen ser jag helst europeisk . . .” Hon lyssnar inte, forskaren. Går där och tittar i marken och ser ut som om hon ville bort.

Hon tycker väl att vi är barnsliga, far det genom Malins huvud. Och ändå vet hon ingenting om oss. Ingenting. Bäst att fråga vad hon själv tyckte. Bäst att ta ett eget initiativ.

”Vad tyckte du själv?” Det blir tyst och frågan hänger i luften. Ska hon inte svara? Vad nu? Hörde hon inte, forskarjäveln?

FORSKAREN

Det går inte att förneka att jag tänker på annat när frågan kommer. Men den gör mig glad. Ett försök till kommunikation från Malins håll till slut. Bäst att svara bra. Bäst att verka så trevlig och hygglig som

möjligt så att samtalet kan fortsätta. ”Jorå”, säger jag och så är det samtalet över.

Under knapphändigt småpratande om annat kommer vår lilla grupp efter en kort promenad fram till den plats där gatan vidgar sig och blir ett torg. Det är mycket folk ute i kväll. Vid torgets ena hörn trängs de unga. De har sannerligen intagit rummet. Flera har slagit sig ner på backen, och i ett träd har någon hängt av sig sin jacka. De uppstannade rörelserna gör tydligt platsen till en del av ett annat sammanhang än den utgör på dagtid. Då fungerar den snarare som passage och markeras av rörelser på väg. Nu råder trots febril social verksamhet en kropparnas stillhet som snarare för tanken till ompysslade hemtrevliga rum. Den på platsen – tack vare en intilliggande hamburgerrestaurang – intensifierade belysningen hjälper upplevelsen på traven. Communitasladdade omdömen ligger nära till hands. Det är en hemlik plats, en viloplats. En plats som man vill höra hemma i, trevlig och varm. Trevlig och varm. Det är som om orden – självklara och välbekanta – vore ett mantra, som om de bestämt sig själva för att alltid låta sig uttalas eller tänkas så snart hemmet kommer på tal, trots att vi ju vet att hemmet också är en brottsplats.

Men det är inte något reellt hem denna plats liknar i kväll, det är ett hopkok av föreställningar och drömmar om hemmet. I den bemärkelsen är det en inkluderande plats. Ändå kan jag tydligt känna mitt eget utanförskap i detta hemlika rum, ett utanförskap som kanske beror på ovana och avvikande ålder. Det är som om ett slags osynlig familistisk protektionism stänger mig ute och markerar min annorlundahet för alla som vill se. Det är ett i högsta grad *upplevt* utanförskap som jag lätt och oreflexivt försöker skylla på de Andra, på ungdomarna omkring mig; deras homo-

genitet känns så kompakt och medvetet uteslutande mig som inte hör till.

Vår lilla grupp splittras snabbt när bekanta blir synliga på olika håll. Snart är den emellertid återsamlad igen, som om splittringen ingick i en nödvändig hälsningsceremoni där samhörighet och igenkännande måste markeras med kroppars närhet och deltagande i den andres sammanhang, som om korta nickar och verbala hälsningsfraser inte räckte till. Jag som inte har någon att hälsa på slår mig i stället ner på kanten av en betonggjuten blomsterlåda i vilken blommorna för länge sedan demolerats. Mitt exempel följs snart av flickorna som pratar och flamsar och söker omgivningens uppmärksamhet. Den enda som saknas från biobesöket är Malin.

MALIN

Malin drar en lättnadens suck där hon står mitt i en grupp med människor som hon känner från en annan skola. Det ligger något lugnande och tryggt i att vara omgiven av människor. Ingen ensamhet, och framför allt, inte det faktiska fysiska hot som tomma gator kan innebära. Malin tittar sig omkring. I skymundan ligger nu platsen som dagtid är torgets skådeplats. Utan dagsljuset upplevs den trappliknande upphöjning som ramar in torget snarast obekant och farlig. Solen har övergivit den och nu sitter ingen längre på trapporna, villiga att se och bli sedda. I stället står de i hamburgerrestaurangens elektriska sken. "Som insekter", mumlar hon tyst för sig själv, och låter blicken svepa över människosvärmen omkring sig.

De andra har satt sig vid blomsterlådorna. Malin ser att forskaren har sett henne, men hon ska inte gå tillbaka till

dem än. Ännu lite till ska hon stå kvar, medveten om att vara sedd. Hon tar av sig sommarjackan och hänger den över armen så att mer av henne ska bli synligt. Hon är av den åsikten att har man nåt att visa så bör man också göra det. Och i dag har hon nya tajta byxor som låter de minimala trosornas konturer synas genom tyget. Morsan ogillar dessa underkläder och de motiveras inför henne med att de inte ska synas. Men det är just det som är poängen. De ska synas. Deras osynlighet ska vara tydlig för omgivningen. Mängden människor omkring henne fungerar ju inte bara som en trygghetsförsäkring, den innebär också en publik.

Att vara igenkänd av många är också ett socialt plus, och bekantskap med det nattliga rummet och de främmande ansikten som befolkar det får henne att känna sig världsvan, kanske vuxen på något märkligt sätt. Hon deltar bara halvhjärtat i den diskussion som upprört påbörjats omkring henne, trots att den borde beröra. I stället är det nåt annat som fångar hennes uppmärksamhet. Lutad mot staketet vid hamburgerrestaurangen står en kortklippt flicka som söker någon slags kontakt med henne. Ansiktet är obekant, men hon har något överlägset i blicken. Hon står där och granskar Malin från topp till tå, sedan snörper hon ihop munnen och skrattar till. Det är ett hänfullt skratt, och kan man inte ana en lätt höjning av ögonbrynet? Ett stråk av nervositet gör sig påmint i Malins kropp. Hon slår ned blicken för att avbryta kontakten, men tittar snart upp för att kontrollera att den verkligen brutits. Det har den inte och Malin känner hur håret plötsligt inte ligger som det ska, att kläderna sitter åt för mycket, att hon inte alls ser så cool ut som hon nyss kände sig, och allting som nyss var så bra känns plötsligt fel.

Så är blicken ett användbart instrument för upprättandet av relationer i rummet: blickar av samförstånd, samhörighet, bekräftelse. Gemenskap upprättas när blickarna möts, men inte opersonligt på halva vägen utan direkt, påtagligt och fysiskt berörande; min blick i ditt öga, och din blick i mitt. Men när relationen till den som upprättat kommunikationen inte går att enkelt definiera förstörs balansen. Då blir det svårt att hantera den andra blickens intrång, och man kan känna hur mötet uteblir, hur man blir ett objekt för den andres öga. Blickens makt över den betittade är stor. Den äger kraft att förgöra, att frånta en människa upplevelsen av egen subjektivitet, och har egentligen som enda konkurrent den uteblivna blicken; den som förintar genom att förneka den andre inte bara subjektets utan också objektets plats i den delade verkligheten.

"Det är hon", viskar någon tätt intill Malins öra. "Det är hon som är Kias nya 'bästis'. Kolla hur hon tittar. Fy fan, snacka om att mucka!" Mucka, tänker Malin, det är ju det hon gör, hon muckar. Det går en rysning genom kroppen. Ordet "mucka" fungerar som en knapptryckning. Det finns ett handlingsmönster förknippat med det. Hon tar några djupa andetag medan vreden växer sig lika stark som insikten om vad som nu måste ske. Borta vid staketet har flickan fått sällskap: Kia.

*

Som när en tung dörr slår igen förlorar omvärldens ljud konturerna och stelnar i ett högt tjutande. Gatlyktorna och lamporna vid passagens ingång frigör sig och enas i en dans kring hennes huvud. Det är en feberdröm och hon slår vilt bort de virvlande tentakler som försöker hålla henne kvar. För ett tag tappar hon oriente-

ringen. Balansen upphör att fungera och hon faller tungt på knä mot den stenplattsbelagda marken. En tydlig bild av fukten på plattorna etsar sig fast i hennes minne, medan smärtan stiger som en chockvåg från knäna och förenar sig med det övriga upproret i kroppen. Och plötsligt står hon där, öga mot öga med fienden. Ljudet försvinner. Lamporna stannar. Allt är stilla. Det är bara de två i hela världen. I slow motion ser hon sin högra hand fara ut mot flickans haka. En ovan rörelse utan större kraft. Armen känns som om hon använde den för första gången. En värdelös styrkesvag bit kropp som rör sig utan kontroll. Patetiskt på sitt sätt. En människohumla som flyger endast på grund av att den inte vet att den inte kan.

"Catfight!", ropar någon, en uppmaning som fungerar, och plötsligt finns publik. Sånt förpliktigar. Så är det igång. Hon mättar en spark som träffar i sidan, hon slår och slår. Den kortklippta skyddar sig mest men river när hon kommer åt. Malin får tag i hennes hand och sätter sina egna naglar djupt i skinnet. En härlig känsla att bara ta i och ta i ännu mer. "Du är inte så jävla cool nu va?!", skriker hon upprepade gånger. Det är allt hon säger, medan hon tar i lite mer. Lite till. Allt hon har. När den kortklippta drar sig fri lugnar sig det hela för en stund. Motståndaren tittar ner på sin såriga hand. Då blir hon skallad.

*

Medan folksamlingen sluter sig kring den liggande går Malin därifrån. Hon söker efter sina vänner med blicken. Det är verkligen mycket folk ute i kväll. Hon ser ut över torget. En polis! Hjärtat stannar. Nej, fel, det var ingen polis. Hon möter skyggt människors blickar. Varför tittar de

så konstigt? Varför pratar de i sina mobiler? Vilka ringer de? Jävlar om snuten kommer. En krypande känsla av panik ersätter den nyligen upplevda triumfen. Vad fan gör alla människor här? Det är ju natt. Gå hem! Hon får några dunkar på axeln av vänner som sett det hela, men tar inte in det stöd de symboliserar.

Torget's trevliga vardagsrumskänsla har snabbt bytts ut mot ett hotfullt myller av obekanta ansikten. På hornhinnan bränner fortfarande bilden av det första orutinerade knytnävsslaget, och som om handen var beviset för det som hänt gömmer hon den djupt i fickan. När hon omsider får tag i Cilla har hon tagit på sig munkjackans huva och går med nedböjt huvud, rädd att bli sedd i offentligheten, och rädd för att bli tagen av polisen. Upplevelsen är obekant, okänd, och hon vet ännu inte vad den betyder. Om någon muckar ska man slå, jo, det vet hon. Det är också vad alla säger till henne nu, alla de som klappar henne på axeln. Men det är förstås förbjudet att slåss. Misshandel. Tankarna drar sönderslitna genom hennes huvud när hon påbörjar arbetet med att bestämma sig, när hon väljer ut de fraser som sedan ska motivera för henne själv och omgivningen varför det var bäst som hände.

Slagsmålet kommer sedermera att bli en av många erfarenheter i Malins liv, och som sådan kommer den att tolkas och bli lagd rätta. Denna erfarenhet – ett spår av en upplevelse – kommer att i någon mening ersätta praktiken, kommer att bli den händelse som i allt betydelsebärande är relevant. Att bearbeta minnen är ett ordningsarbete, men också en del av en glömskeprocess. Ännu råder emellertid kaos. Malin drar med sig Cilla för att gå hem, och när de går väljer hon den ensligare vägen.

RÖRELSER OCH UPPLEVELSER

Nu var det första slagsmålet bara ett av en rad som Malin därefter blev involverad i. I efterhand ser hon den första kvällens panik som en överdriven reaktion, men erkänner att det offentliga rummet sedan dess fått en ny dimension. Från att synligheten varit enbart en trygghetsförsäkring har den laddats med ett potentiellt hot om avslöjande, och om upptäckt. Har man bevisat sig som en som slåss har man tagit ett steg i en offentlighet som inte längre skyddar. Man är en måltavla, och att vara sedd är inte längre enbart positivt. Synligheten – trots att den fortfarande är viktig – har blivit ett ambivalent tillstånd. Upptäckten förvirrar. Som när man förhastat säger ja till en uppgift man inte tror sig om att klara av. Man blundar och nickar. Bortser från att det går att säga nej, men att det bara är man själv som kan göra det.

När det ena slagsmålet så lagts till det andra har också det nya fysiska rörelsemönstret införlivats som hennes eget. Hon ser inte längre med häpen alienering hur hennes kropp rör sig i affekt mot en annan människa i syfte att skada. Hon kan slåss nu. Hon vet hur man gör. Denna fysiska och mentala kompetens har – mer än de brott den möjliggör – fått henne att röra sig från en identitet till en annan. Tidningarnas krisrubriker – ”*Allt fler unga flickor dricker!*”, ”*Allt fler unga flickor slåss!*” – handlar om henne. Hon är en sådan som det inte är bra att det blir fler av. En samhällstendens. Ett tecken.

Och så är hon ju Malin förstås. Malin som kan reflektera över sin egen utveckling och orsakerna till den. Som kan läsa rubrikerna och förstå att de handlar om henne. Som förstår rädslan, men ändå känner sig tvungen att försvara sig. Räds-

lan är ju en del också av henne, en del av den uppfostran hon fått. Hon vet så väl hur man ska bete sig. Hon vet så väl att det skulle vara bättre om allt vore annorlunda. Rädslan finns i hennes kropp, och just därför är det så viktigt för henne att vara tydlig. Hur skulle hon kunna leva om hon accepterade att hon var rädd för sig själv, och att detta var en befogad rädsla? "Det är så nu", säger hon. "Det är så där stil i dag."

Utvärderingen av det egna agerandet tar hjälp av etablerade föreställningar och förmenta sanningar om hur det *är*, och vad denna tillvaro *kräver*. Så glider berättelserna om tjejslagsmålen ofta via berättelser om samhällsklimatet i det moderna över till berättelser om manligt våld mot kvinnor som för att hämta oifrågasatt legitimitet att försvara sig. Och det är ju så i dag. Man måste skydda sig. Man måste slå tillbaka.

*

Så är detta samhällstecken som Malin känner att hon har blivit ett mångtydigt märke, och hon har svårt att få rätsida på vad det betyder. Bortsett från alla negativa kopplingar finns också en potential som lockar henne. Det handlar inte bara om att den synlighet som hon numera upplever när hon vistas i offentligheten trots allt utgör en i stora delar önskvärd position, det handlar även om en gradvis förflyttning som kanske har med kön att göra. I alla fall tänker hon sig det så, att hennes nyvunna rörelsemönster – hennes nyförvärvade fysiska kompetens – har gjort något med möjligheterna att vara till. Hon är något annat nu, både i sina egna och i omgivningens ögon, och detta "andra" har att göra med att hon passerat över en diffus men väl bevakad gräns. Hon säger att det

får henne att *gå* annorlunda, mer själv-säkert. Hon kallar det "grabbigt". Med ett generat leende konstaterar hon också att hon är mer accepterad bland killarna nu än förr. "Som kompis", lägger hon till, inte "som tjej". För att bli accepterad "som tjej" krävs ett mindre "grabbigt" beteende, och att delta i slagsmål är laddat med just grabbighet. Åtminstone är det så Malin upplever saken.

Vad gäller gränsen är väl frågan vad slags passage det egentligen handlat om, och om hon verkligen passerat. Svaret kan verka bestämt. Nej, här passerar man inte på det viset, hon har bara utvidgat sina domäner en aning. Hon har med sin kropp bevisat en föreställning, och hon har insett vad livet i den föreställningen kan föra med sig: förändrade villkor, förändrade rum. Men hon är inte där. "Catfight!", skrek någon, och så var händelsen definierad. Spelreglerna gör att allvaret ändå kan bestå, men de gör också hennes verklighet till en andra klassens verklighet. Som lättviktsboxning: nog så viktigt i ringen, men vad är segern värd när man en vacker dag – eller mörk kväll – möter tungviktsboxaren? Då hinner verkligheten obönhörligen ikapp, och man kommer att förstå att spelreglerna var konstruerade för spelets egen skull. Här fanns ingen demokratitanke, ingen omsorg om dem som var mindre. Bara detta att man ville ha en underhållning som varade längre än ett tungt slag mot tinningen, att man ville ha något att *se* på.

Tjejslagsmålen är lustiga i sin ofarlighet, och oroande kittlande genom det ifrågasättande som de samtidigt innebär när ett manligt laddat handlingsmönster utförs av en kvinna. Vad är det som är så manligt med knytnävsslag? Varje gång detta ifrågasättande sker kommer det att utgöra en förändring av gränslandet.

AVGÖRANDE HÄNDELSE

”Jag tänker mig att jag blev en annan den där gången”, säger Malin, ”och det går inte att bli densamma igen”. Den fysiska händelsens betydelse för subjektiviteten är otvetydig. Det var då det hände. Det var när handen träffat den andras kind, när pannan stötte mot den andras kindben, när motståndaren låg på backen och Malin fick klappar på axeln som allting förändrades. I alla fall ser hon på det så nu efteråt. Hon själv, offentligheten och vännerna har alla genomgått en betydelseförändring.

Och forskaren nickar och funderar. Det är lätt att se slagsmålet och de inblandade känslorna som en avgörande händelse för Malins fortsatta liv. Eftersom den var så tydligt annorlunda, och *gjordes* så tydligt annorlunda allt som hon tidigare upplevt, fick den henne att reflektera över skillnaderna mellan då och nu. Intervjuerna med Malin, och forskarens uttalade intresse för händelsen, förstärkte denna visshet hos henne, och tvingade i någon mening fram de legitimerande berättelserna; de berättelser som inför forskaren frammanar och formar en begriplig och mycket sympatisk person. Handlingens obehaglighet står kvar, men nu i ett sammanhang där den omges av förklaringar. Det är förklaringar där föreställningar om det modernas upplösningstendenser reproduceras.

Avgörande händelser av det här slaget sägs vara omstörtande därför att de tvingar individen till reflexivitet och till nya ställningstaganden. Gamla levnadssätt och rutiner visar sig utbytbara, och nya möjligheter utforskas.² En fysisk handling triggade i Malins fall igång den subjektivitetens förändring som hon upplevde. Förvåningen när armen sköt ut mot den andra flickan gick över, och ersattes med

upptäckten och insikten att rörelsen inte bara var möjlig för henne att utföra, utan också hade vissa önskvärda konsekvenser vad gäller tillhörighet och social status.³ Men införlivandet av det maskulint laddade kroppsspråket gjorde något inte bara med upplevelsen och andras tillskrivningar av hennes identitet, den förmådde också som en konsekvens att i ett slag förändra rummets betydelser. Offentlighetens skyddande förmågor gav vika för dess hotande, och så var också rummet plötsligt ett annat. Så ser man att upplevelser av stadens offentlighet inte bara är en konsekvens av arkitektur och stadsplanering, utan också är beroende av enskilda människors subjektivitet, och av de sammanhang som dessa människor tillfälligtvis befinner sig i. Offentlighetens betydelseförskjutning upplevs i detta fall inifrån och kan inte nås på andra sätt än genom berättelser – vittnesbörd – om den.

Kanske kan man dock ana den om man råkar höja blicken från den betonggjutna blomsterlåda där man sitter, och läser Malins rörelser som tecken. Då kan man se att någonting har hänt. För dem som befann sig i Malins och den kortklippta flickans närvaro – fysiska såväl som sociala – kommer detta ”något” att finnas kvar som ett spår; en närvaro som kommer att fungera som tillstymmelsen av en stig, möjlig att gå på. För var och en som av olika skäl väljer att göra så kommer stigen – på gott och ont – att bli tydligare och kanske mer lätt att välja.

NOTER

¹ Denna artikel bygger på samtal och intervjuer med flera unga människor. De nämnda namnen representerar därför inga ”faktiska” individer. I stället har jag med hjälp av olika berättelser försökt göra en så fyllig beskrivning som möjligt av

en händelse. Min förhoppning är att texten på detta och kanske något annorlunda sätt ska kunna förmedla analytiska budskap. Förfarings-sättet skulle kunna inhämta legitimitet från Clifford Geertz som talar om "faktion" för att erkänna närvaron av fiktion i all förment faktatrogen vetenskaplig text (Geertz 1988). Karin Salomonsson har använt metoden och kallar sin faktion "hyperberättelse" (Salomonsson 1998), liksom även Ylva Hagström (Hagström 2000).

² Anthony Giddens (1991:131) har kallat sådana omvälvande händelser "fateful moments", och menar att individer som plötsligt ser sig stå inför nya krav och risker ofta mer eller mindre tvingas in i en självreflexivitet som kan – men inte med nödvändighet behöver – få dem att ifrågasätta och förändra tidigare invanda rutiner.

³ Den medvetenhet om de nya rörelserna som Malin beskriver gör att det inte går att tala om hennes nya kroppsschema i termer av Bourdieus begrepp *body hexis*. Med detta begrepp ville Bourdieu snarare beskriva de reproducerande rörelsemönster som lärs in utan att passera den medvetna nivån (Bourdieu 1977:87f). Här har vi snarare att göra med ett butlerskt failure (Butler 1990:145), omgärdat av reflexiva funderingar och på väg att (i vissa kretsar) etableras.

LITTERATUR

- Bourdieu, Pierre, 1977. *Outline of a Theory of Practice*. Cambridge: University Press.
- Butler, Judith, 1990. *Gender Trouble. Feminism and the Subversion of Identity*. New York & London: Routledge.

Geertz, Clifford, 1988. *Works and Lives. The Anthropologist as Author*. Stanford: Stanford University Press.

Giddens, Anthony, 1991. *Modernity and Self-Identity. Self and Society in the Late Modern Age*. Cambridge: Polity Press.

Hagström, Ylva, 2000. "Elin – om kroppar, rum och det svårgripbara." I: Hagström m.fl. (red.), *Porträtt utan ram. Kön och sexualitet bortom strukturalismen*. Lund: Studentlitteratur.

Salomonsson, Karin, 1998. *Fattigdomens besvärjelser. Visionära ideal och vardagliga realiteter i socialt arbete*. Lund: Historiska Media.

SUMMARY

*Possibilities for Change
A Story about Movements, Space and Experiences
of Gender*

There has been a certain debate in Swedish media concerning the harsh climate among young people of today. One of the proofs of this being so has often enough been examples where young women tell about the increase of fights between girls taking place in public. For the sake of presenting a fuller description of an event with some importance for how to think about body scripts, the public, and gender, this article tries to bring together views and opinions collected from several informants but re-organised in a literary style. The aim is to describe one specific situation that ended in a fight between two teenage girls, and to ask questions about what this experience might mean in terms of experienced gender belongings and possibilities.